

nollet ludere in tali loco, vel tempore, utpote Deo, aut sanctis specialiter dicato, uti sunt loca sacra, tempora festiva, et hujusmodi.

(109. Qui vovit non bibere vinum ad evitandam ebrietatem, non tenetur abstinere a cerevisia, aut aliis potibus inebriantibus: Sanchez, lib. iv, cap. 11, num. 44; La Croix, *loc. cit.*, num. 460, testans de communi contra paucos. Et ratio est, quia licet in tali casu inveniatur finis, ob quem vovit, nempe ut evitet ebrietatem, tamen res proprie non comprehenditur sub materia promissa, cum vere, et proprie cerevisia, et alia hujusmodi non sint vinum. Unde in re odiosa non debet fieri extensio ad illa, argument. cap. *Odia* 15, De regul. juris in 6. Tum quia vota in dubio interpretanda sunt in favorem voventis, et in mitiorem partem, per jur. adduct. supra num. 102.

NOTA ROMANI THEOLOGI.

Non est negandum, finem voti sub votum non cadere, ut universim theologi tradunt. Ergo vi voti de abstinendo a vino ob ebrietatem, non tenetur homo abstinere a cerevisia, aliisque inebriantibus liquoribus, qui non sint ex uvis expressi, sed a vino adusto, seu a spiritu vini abstinere debet, cum hoc vinum revera sit, imo vegetior, ac potior pars vini; neque enim desinit esse vinum, quia fortius, et adustum. Et si dubitandi ratio esset, interpretatio non in favorem libertatis, sed in favorem voti faciendae foret; cum in dubiis pars tutior sit eligenda. Si voti finis sub votum non cadit; ergo vovens non bibere vinum ebrietatis causa, tenetur omnino abstinere a vino, etiamsi prudenter ebrietatis periculum non metuat: nam abstinendam a vino Deo vovit, etsi voventis finis declinatio fuerit ebrietatis; vinum ergo bibens votum infringit. Dum vero is qui voveat se non amplius bibiturum vinum, secum ipse constituat, polliceri tantum abstinendam ab immoderato usu vini, vel a bibendo vino in iis tantum circumstantiis, in quibus antea inebriatus fuerit, tunc abstinencia ex ipsa voventis voluntate limitanda erit.

RESPONSIO AUCTORIS.

Cum ea, quae a me concluduntur sub cit. n. 109, innitantur stabili fundamento rationis et juris tum canonici, tum civilis, prudentis lectoris aequo iudicio me submitto.

(110. Qui vovit non bibere vinum solum, ut evitet ebrietatem, non peccat saltem graviter, si parum bibat; imo graviter non peccat, etiamsi multum bibat, si certus sit hic et nunc non adesse ebrietatis periculum. La Croix, *loco cit.*, n. 403 et alii passim. Et ratio est, quia finis voti, ut supponitur, fuit solum ad evitandam ebrietatem: ergo quoties vovens certus est non adesse in tali potu periculum ebrietatis, non violat saltem in gravi suum votum.

(111. Qui vovit non bibere vinum per integrum mensem, tenetur toto mense se abstinere a vino; unde peccat toties, quoties

vinum bibit, cum tale votum sit negativum obligans ad instar praecepti negativi semper et pro semper. *Communis.*

(112. Qui vovit nunquam bibere vinum, potest in Missa sumere utramque ablutionem: Azorius, l. xi, cap. 20; Pasqualig., in *Praxi jejun.*, decis. 235; Gobat, in *Quinario*, tract. 5, cap. 4, n. 10; La Croix, *loco cit.*, n. 451, et alii passim. Imo si sit laicus, potest sumere vini ablutionem post communionem, maxime si abhorreat ab ablutione aquae. Et ratio est, quia talis interpretatur intentio voventis, cum dictae ablutiones non veniant nomine potus vini, quem vovens censetur sibi velle per suum votum interdicere. Sic citati doctores.

(113. Alia ad rem. *Vide verb. CONJUGES*, a num. 3; *verb. DEBITUM CONJUGALE*, a n. 36, *verb. MATRIMONIUM* quoad impedimenta, art. 1, a n. 23.

(114. Ad complementum additur, quod B. V. M. non obstante voto castitatis prius emisso, valide, et licite verum matrimonium contraxit cum S. Joseph. Sic S. Augustinus, S. Bonaventura, Scotus, et alii communiter. Et quod validum et verum matrimonium contractum fuerit inter B. V. Mariam et S. Joseph, habetur expresse ex sacra Scriptura, quae sexies, nempe *Matthaei* cap. 1, n. 16, n. 18, n. 19, n. 20, n. 24; et *Luc.*, cap. 1, n. 27, vocat Mariam conjugem, et Joseph virum eius. Hinc S. Augustinus l. xxiii *Contra Faustum*, c. 8, dicit fuisse inter ipsos verum conjugium « non concubitu, sed affectu, non commistione corporum, sed copulatione (quod charius est) animorum. » S. Thomas, p. iii, q. 29, art. 2, expresse ait, « omnino verum fuisse matrimonium Virginis Matris Dei et Joseph. » Scotus in 4, dist. 30, q. 2, id fuse probat, ac quomodo fieri potuit cum voto virginitatis tribus claris demonstrat exemplis, uti et faciunt S. Bonaventura, alique sancti Patres, et doctores passim, ac novissime card. Prosper de Lambertinis; deinde Benedictus XIV, fel. record., in suo admirabili semperque commendabili opere *De servorum Dei beatificatione, et beatorum canonizatione*, lib. iii, cap. 24, n. 57.

(115. Et quod, non obstante voto castitatis, etiam licite contraxerit matrimonium, retento adhuc in se proposito castitatis servandae, ostenditur ex divina revelatione ei facta, quod Joseph nunquam ab ea esset conjugale debitum petiturus; sanctus enim Thomas in 4, dist. 30, q. 2, art. 1, quaestione 2, ad 2, expresse dicit: « Beata Virgo, antequam contraheret cum S. Joseph, fuit certificata divinitus, quod Joseph in simili proposito erat servandae virginitatis, et ideo non se commisit periculo nubens. » S. Augustinus, lib. *De sancta virginitate*, cap. 4, sic habet: « Sed quia hoc Israelitarum mores adhuc recusabant, desponsata est viro justo non violenter ablaturo, sed potius contra violentos custodituro, quod illa jam voverat. » Scotus, in 4, dist. 30, quaest. 2, litt. B, sic concludit: « Ergo ubi est certitudo simpliciter, quod nunquam ponetur

in effectu (petitio scilicet debiti conjugalis), ibi in nullo praedicit voto castitatis contractus matrimonii, sed hic fuit talis certificatio; ex quo enim habemus *Matth. i*, quod angelus instruxit Joseph: *Noli timere accipere Mariam conjugem tuam*; multo magis, imo indubitanter concluditur, quod ipsa per angelum, vel immediate a Deo antequam desponsaretur Joseph, fuit certitudinaliter edocta: *Noli timere accipere Joseph virum justum in conjugem*: ecce enim Spiritus sanctus dabit eum tibi custodem, et testem virginitatis, qui tecum pari voto contineat, et in multis tibi ad virginitatis custodiam congruentibus obsequatur. »

(116. Nec valet objicere canon. *Voventibus 2*, caus. 17, q. 1, ubi sic expresse habetur: « Voventibus virginitatem, non solum nubere, sed etiam velle, damnabile est. » Non valet, inquam, quia ut recte explicat meus subtilissimus Doctor, *loc. cit.*, in respons. ad 1, dictus canon intelligi debet de volentibus nubere secundum communem legem, non autem de illis, quibus constat certitudinaliter, quod nunquam usus sequens talem actum petetur, uti ex praefatis sanctis Patribus, et aliis erat divinitus certiorata B. V. Maria, quod sine complexu viri, et integre servato suae virginitatis voto, Spiritu sancto occultissime, ac castissime, erat fecundanda, et ingravidanda, juxta illud *Luc.*, cap. 1, 35: *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi*. Quod et jam praefiguratum fuerat apud Ezechielem cap. xlv, 2, ibi: *Porta haec clausa erit, vir non transibit per eam: quoniam Dominus Deus Israel ingressus est per eam*.

(117. Hic ad rem afferre lubet celebrem causam multis jam ab annis in sacror. Rit. congregatione pendentem nostri V. fratris Sebastiani ab Apparito, vulgo nuncupati *Pyrausta*. Hic, velut alter Job, vir erat eximiae virtutis, simplex, rectus, ac timens Deum, et recedens a malo (*Job i*, 1). Concepti propositi servandae virginitatis adeo sollicitus, ut jam tertio per mulieres sibi a diabolo paratas vehementissimas insidias, in ipso juventutis flore eluserit, ac insuper de ipsomet demone in feminea specie sibi apparente, gratia Dei viriliter triumphaverit; et oblatas sibi conspicuas nuptias modeste ac caste rejecerit. Factus postmodum pene sexagenarius, prudenter illud (*Gen. i*, 18): *Non est bonum hominem esse solum*, mente revolvens, sociam sibi quaerere cogitavit, talem quidem, uti dicitabat, cum qua vivere liceret in casto et virginali connubio ad instar S. patriarchae Joseph cum castissima et undequaque sanctissima sua sponsa V. M.

(118. Ejus piis votis Deo annuente, castissimam filiam, qualem ipse cupiebat [f. invenit. Ed.], dote pauperem, sed castissima, aliisque virtutibus divitem, sibi ab ipsius honesto patre in conjugem oblatam, unice tantum ut ei in spiritualibus, ac temporalibus indigentis praesidio adesset, eamque a mundi periculis, atque virginitatis jactura ob paupe-

riem eriperet. Divinam hanc fore voluntatem firme credens, atque id singulare pietatis ac charitatis opus esse advertens, puellam in sponsam accipit; qua intra annum decessa, aliam non inferioris castitatis et virtutis tenellam puellam ob similes charitativos fines sibi despondit, quae intra octo menses et ipsa decessit, sua cum ipsis semper pro voto inviolata castitate servata. Postmodum secretiori Dei consilio adhuc ad perfectiorem statum vocatus, ad habitum, et professionem in ea seraphicae religionis jam septuagenarius fuit admissus die sancto Antonio de Padua sacra ac ex obedientia in conventu angelorum, quasi alter angelus, praefata angelica innocentia, et castitate locatus, juxta illud (*Matth. xii*, 30): *Erunt sicut angeli Dei*; et illud (*Marc. xii*, 25): *Sunt sicut angeli in caelis*, in eo, ac aliis spatio 26 annorum sanctissime vixit, atque tandem in Domino obdormivit eximiiis virtutibus, et insignibus miraculis in vita, et in morte, ac post mortem adhuc in dies clarissimus, ut ex ejus legenda ad diem 25 Februarii, et processibus pro sua beatificatione confectis.

(119. Introducta de more in sacror. Rit. congreg. ejus causa, exquisitoque promotoris fidei voto super debito conjugali, neutri ex iis ab ipso reddito, Prosper Bottinius archiepiscopus Myrensis, et Prosper de Lambertinis in dicto munere ejus successor, postea Summus Pontifex Benedictus XIV, illum peccasse dixerunt: non quia laudabilia, quodammodo et heroica dici non debeant matrimonia, in quibus, mutuo accedente conjugum consensu, nulla sit ejus consummatio, sed quia de consensu tam primae, quam secundae uxoris non constabat, et querimonia non defuerunt consanguineorum praedictarum feminarum, quod ejus debitum non redderetur, ex quibus inferebatur praedicti consensus defectus; multa fuerunt a doctissimis postulatores allata, ut difficultati satisfaceret: suffragia quoque Academicarum, seu Universitatum theologiarum, Parisiensis, Salmanticensis, et Patavinæ requisita, et Romae edita anno 1722, fuerunt omnino concordia in asserendo matrimonia non modo valida fuisse, sed commendatione digna, nec praemissum servandae virginitatis propositum substantiae matrimonii obfuisse, cum ex sanctorum Patrum, sacrorumque canonum doctrina pro certo habeatur, simplex servandae virginitatis propositum dictae matrimonii substantiae nihil officere; S. Augustinus lib. 1 *De nuptiis et concupiscentia*, cap. 11; S. Thom., in 4, dist. 30, q. 2, art. 1; Scotus, in 4, dist. 30, q. 2; Alexander III, in c. *Commisum* 16, De sponsal. et matrim.; mulierum quoque consensum implicitum, aut explicitum, non defuisse, et querimonia a consanguineis excitatas fuisse, non quia dictae uxores unquam de redditione debiti cogitaverint, sed quia ipsi pinguem servi Dei haereditatem ad filios ex suis consanguineis nascituros, deferri ardentem exoptabant, ut ex scripturis postulatores, et

theologorum suffragiis clare habetur, et refert suo more eruditissime d. card. de Lambertinis, dein Summus Pontifex Benedictus XIV, *loc. cit.*, n. 57, ubi rectissime concludit, quod in hac causa iudicium sacrae congregationis sit exspectandum ex particularibus facti circumstantiis potissimum desumendum (146).

(120. Quod Deo favente, ipsoque venerabili ejus servo, tot novis semper in dies coruscante prodigiis, intercedente, favorabile tantum speratur, ac in claris ponitur heroica ipsius virtus, ob quam tales puellas de quarum castimonia, et continentia permulta dubitare non poterat, sibi caste desponderat: non deficientibus etiam aliorum exemplis, qui non absimili servandae virginitatis proposito obstricti, ob justos fines matrimonium contraxerunt, et castitatem illibatam in conjugio coluerunt, ut de S. Pulcheria imperatrice cum Marciano ob id ad imperium evecto, de S. Cæcilia cum Valeriano, de diva nostra Delphina cum S. nostro Elzeario Ariani comite, de sanctis Juliano, et Basilissa, aliisque pluribus, qui virginea connubia contraxerunt, atque castissime servaverunt, de quibus apud Scacchum, *De notis et signis sanctitatis*, sect. 6. p. 476 et seqq., card. de Lambertinis, *loc. cit.*, num. 57; card. Baron., in *Annalibus*, ad annum 450; Niceph.,

Nota editorum Casinensium.

(146) Quæritur: an conditio contraria bonis matrimonii istud vitiet, quando est honesta, v. g. si mecum vivas in perpetua castitate, si hanc voveas, etc.: non vitari per hujusmodi conditionem honestam defendunt Paludan... Abulens... Rebell... Pont... Bosco... Clericat... Krimer... Schemier... Moventur, quia jus, et obligatio ad copulam non est de substantia matrimonii, cum istud contrahatur solo consensu, l. *Nuptias* 30, ff. *De reg. jur.*, Uterius, si talis conditio non posset adjici matrimonio, non constitisset matrimonium inter B. V. et S. Josephum; ergo, etc.

Hæc sententia admodum probabilis est; probabilior tamen videtur, quæ negat matrimonium sub tali conditione contractum validum esse. Ita S. Thom., in 4, dist. 28, q. unic., art. 4, ad 3, S. Bonavent., Richard., Sotus., Covarr., Carr., Sanchez., Layman., Barbosa., Gonzalez., Konig., Zoes., Engel., Pirhing., Scambogen., Wiestner., et multi alii, sique præcipui nominis theologi et canonistæ. Colligitur ex cap. final. *De condit.* ubi Pontifex Gregor. IX, dicit, matrimonium vitari conditione contraria bono prolis, nec distinguit inter conditionem honestam, et turpem, sed vim tantum ponit in contrarietate cum substantia Matrimonii. Ratio est, quia licet de substantia matrimonii non sit copula, nec intentio illius exigendæ, vel reddendæ, est tamen de substantia illius mutua corporum traditio, vi cuius matrimonium contrahentes in se mutuo transferunt jus in corpus suum ad actus conjugales, ac proinde implicite saltem se obligant ad eos reddendos. Atqui contrahentes sub conditione servandæ, aut vovendæ perpetuæ castitatis, jus istud, et implicitum consensum ad actus conjugales reddendos appositione talis conditionis excludunt, cum vi illius ad copulam non exigendam et non reddendam obligentur; ergo, etc.

Quoad vero matrimonium B. V. cum sancto Josepho, utique B. V. cum S. Josepho contraxit matrimonium sine consensu quidem in copulam, at

lib. iv *Histor.*, c. 3, et alios passim; sicque animadversiones ratione officii a fidei promotoribus, et aliis adversus heroicam virtutis nostri venerabilis servi Dei propositæ in ejus laudem, et commendationem convertentur, et beatorum, ac sanctorum fastis (et hoc faxit Deus quod quanticus) rite et canonice finaliter ascribatur.

Observatio R. theologi ad n. 90 et duos seqq.

* Ego autem in eam facile sententiam inducor, ut putem lectorem prudentem, si allata a Lucio fundamenta præsertim ex jure canonico, et civili accurate expenderit, deprehensurum ex ipsis propositis a Lucio opiniones confirmari minime posse. Nam ut scribit Cuniliati § cit., n. 5, et 6. « Dictum illud permittitur a jure civili in sola materia justitiæ ob specialia motiva declinandis lites perpetuas; et præsertim, quia possessio rei dat possidenti titulum, quo caret alter, qui versatur in eodem dubio, an res ad ipsum spectet: certum enim est, quod possidens bona fide, cœpit possidere aliquo titulo, cujus cum non adducatur manifesta injustitia, justus fuisse optime creditur. At in casu nostro in primis nullus tibi additur specialis titulus, quo dicaris absolutus ab onere, cum æqualiter lex voti possideat suam vim obligandi, ac tu possideas tuam

non sine traditione juris, et potestatis in corpus suum; quod ipsa, non obstante voto castitatis, quod habuit, licite facere poterat; quia divina revelatione certum ei erat, quod debitum conjugale ab ipsa nunquam esset exigendum, ut docet S. August. relatus canon *Beata* 3, caus. 27, q. 2. Hæc habet clariss. Schmalzgrueber ad tit. ex *De condition.*, etc. num. 119, et seqq.

Atque idem scriptor ad tit. *De sponsal.*, etc., n. 261, 262, 263. Ad dubium: « Utrum (sic ille) ad substantiam matrimonii pertineat consensus in obligationem alteri, si petat, tradendi corpus suum ad actus conjugales, ex se aptos ad generationem prolis? Negat. Pont., etc... Verum his non obstantibus, dicendum, etsi ad substantiam matrimonii non pertineat copula actualis, requiri tamen consensum in obligationem ad actus conjugales ex se aptos ad generationem prolis, saltem implicitum, et virtualem. Ita S. Thomas, *loc. cit.*, Durand., Tabien., Covarr., Henriq., Suarez., Petrus de Ledesm., Vasquez, Sanchez, Barbosa, Vallens., Pirhing., Wiest, Schemier, cum communi aliorum. Ratio est, quia matrimonialis consensus, saltem implicite, et virtualiter ferri debet in vinculum, et obligationem conjugalem. Atqui vinculum hoc, et obligatio essentialiter est non solum ad indissolubilem vitæ societatem, et cohabitationem, sed etiam ad exhibendos, si exigantur, actus conjugales: quod ostenditur: 1. Ex ipsa matrimonii institutione in paradiso, et verbis Dei illud instituentis: *Quamobrem relinquet homo patrem suum, et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt duo in carne una* (Gen. II, 24).—2. Ex Apostolo (I Cor. VII, 3), ubi cum finem conjugii, et obligationem ex ejus contractu ortam exposuisset verbis sequentibus: *Uxori vir debitum reddat, similiter autem uxor viro; ejus rationem subjungens, ait: Mulier sui corporis potestatem non habet, sed vir: similiter autem et vir sui corporis potestatem non habet, sed mulier...* (Adeoque) matrimonium initum sub conditione servandæ castitatis non est validum; quia conditio hæc repugnat substantiæ matrimonii. »

libertatem. Deinde possidet lex naturalis et divina, hominem non debere se committere peccandi periculo; necnon promissiones Deo factas esse observandas; ille autem, qui vere dubitat, an voverit, si eligat non observare votum, ecce quomodo ipso facto violat leges istas de non committendo se peccandi periculo, et de non violando voto si adsit: igitur non possidet libertas, sed possidet præfata lex naturalis. Quænam enim consequentia est: sum liber; ergo non vovi: sum liber, ergo non exstat lex? Quomodo potest hæc consequentia legitime deduci, dum habeo motiva æqualiter mihi suadentia, et me vovisse, et legem exstare? Quandoquidem id significat habere dubium positivum de existentia legis, aut voli: si igitur vere habeo motiva æqualia mihi suadentia, legem, et votum exstare, quo jure, nisi solius præsumptionis, dicere possum, lex, et votum non exstant? Respondes, quia sum liber. At id est, de quo quæritur, an sis necne liber: et cum dubites, an sis, necne liber, quo jure judicas determinate te esse liberum, nisi mera præsumptione? Explico et simul instauro dicta argumento a doctrina adversariorum petito. Cum melior sit conditio possidentis, melior erit conditio antiquioris possidentis: nunc quæro, quisnam sit antiquior possidens, an Deus libertatem, et subjectionem creaturæ rationalis suo dominatui referens, an homo exercitium suæ libertatis? Deus profecto respectu hominis, quam homo respectu suimet, cum Deus et sit prima causa, et primus supremus Dominus humanæ libertatis: homo autem causa secunda et dependens; si igitur jus antiquioris possidentis est servandum contra alterum non æque antique possidentem; cum Deus sit antiquior possidens jura libertatis humanæ, in dubio an sit servandum jus Dei, et jus hominis, hoc debet cedere divino, et proinde votum observare. Explico adhuc urgentius. In dubio positivo de existentia voti, jus naturale dicitur, votum esse servandum; quod sic probo: in tali dubio æque periclitatur jus divini promissi, si votum subsistat, et non observetur; et jus humanæ libertatis, si non subsistat, et observetur: atqui in hoc concursu jus naturale dicitur, potius violatum iri jus humanæ libertatis, quam divinæ promissionis; id namque comprobant innumera exempla regis et plebei; ducis et militis; totius, et partis; in casu enim, quod alterutrum periclitari debeat in æquali rationum concursu, semper antefertur jus regis juri plebei; jus ducis juri militis; jus totius juri partis; quanto magis jus Dei juri hominis? ac proinde jus voti juri libertatis antefertendum est. »

ARTICULUS II.

Quoad ea, quæ concernunt vota substantialia religionum regularium.

Præstat sequentia expendere.

(1. Ad essentiam cujuslibet regularis religionis requiruntur tria substantialia vota, nempe obedientiæ, paupertatis et castitatis,

adeo ut sine illis religio aliqua proprie dicta nullatenus consistere possit: S. Thomas, 2-2, qu. 188, art. 1; et communis, ac certa aliorum: arg. cap. *Cum ad monasterium* 6, De statu monach., et extrav. Joann. XXII incip. *Quorundam* 1, De verb. signif., § *Penult.*, circa finem.

(2. Dicta tria vota sunt de essentia religionis ex jure divino, adeo ut nec Papa possit dispensare in sensu composito, quod aliquis sit, et maneat proprie religiosus, et tamen non sit astrictus tribus allegatis votis, quamvis ex aliqua gravi causa bonum commune concernente possit dispensando ex religioso facere non religiosum, et ei concedere facultatem ad sæculum redeundi, et nubendi. *Vide* verb. RELIGIONES REGULARES, nu. 8.

(3. Et ratio est, quia status religiosus secundum suam substantiam, seu essentiam, non ab aliquo puro homine, sed immediate a Christo Domino fuit institutus: Christus enim ipse homines ad tria illa consilia evangelica est cohortatus, et ad vota perpetua de illis facienda, ut colligitur de obedientia, quæ fit per abnegationem sui, et suæ propriæ voluntatis, ex *Matth.* XVI, ibi: *Qui vult venire post me, abneget semetipsum*, etc. De paupertate, ex *Matth.* XIX, ibi: *Vade, et vende quæ habes*, etc. De castitate, *Matth.* XIX, ibi: *Sunt eunuchi, qui se ipsos castraverunt propter regnum cælorum*, adeoque dici debet, esse de jure divino, non præcipiente, sed consulente, ut docent communiter doctores.

(4. Status religiosus a Christo Domino sic institutus eo invitante, et hortante, statim ab initio Ecclesiæ fuit susceptus ab ipsis apostolis ac aliis Christi discipulis. *Vide* dict. verb. RELIGIONES REGULARES, num. 10.

(5. Dicta tria vota potius quam alia fuerunt constituta pro essentia status religiosi, quia per ea homo perfectius se consecrat, et unit Deo. *Vide* d. verb. RELIGIONES REGULARES, num. 11.

(6. Verus et perfectus status religiosus secundum essentiam cum tribus dictis votis fuit primo, et immediate institutus a Christo Domino. *Vide*, *ibid.* num. 14.

(7. Quamvis dicta tria vota pro essentia status religiosi fuerint a Christo Domino instituta, tamen eorum solemnitas a sola constitutione Ecclesiæ fuit inventa. *Vide* *ibid.*, num. 16.

(8. Unde Ecclesia, seu Sedes Apostolica potest admittere et approbare ut veram religionem etiam sine votis solemnibus, et cum solis votis simplicibus, ut expresse declaravit Greg. XIII, constit. incip. *Ascendente Domino*, statuendo, quod religiosi præclarissimæ Societatis Jesu, qui, peracto novitatu, primam professionem emittunt, pro veris habeantur religiosi, non obstante, quod non nisi simplicia tunc edant vota, et non solemnia emittant, ibi: « Nos considerantes voti solemnitate sola constitutione Ecclesiæ inventam esse, triaque hujusmodi Societatis vota tametsi simplicia, ut substantialia religionis vota ab hac Sede fuisse admissa, illaque emittentes in statu reli-